

Pohled upřený na Ježíše

„Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.“ Žid. 12,1-2a

Někdo řekl: „Mládí je, když vám rodiče dovolí zůstat na Silvestra vzhůru až do půlnoci. Střední věk je, když vás nutí k tomu, abyste zůstali vzhůru až do půlnoci. Anebo: Optimista zůstává vzhůru do půlnoci, aby viděl příchod nového roku. Pesimista zůstává vzhůru, aby se ujistil, že starý rok skončil. Bratři a sestry, jak jsme na tom my? Jsme spíš optimisté a rok, který končí vidíme spíš pozitivně a do příštího roku se díváme bez nějakých velkých obav? Anebo to vidíme spíš naopak?

Shromáždění na závěr roku je dobrou příležitostí k tomu, abychom se ohlédlí na ten uplynulý rok a připomněli si to, co jsme v něm prožili a přijali z Boží ruky. Současně ale chceme myslet na ten rok, který za několik hodin začne, odevzdávat ho do Boží dlaně a vyprošovat si Boží požehnání a vedení. Nevíme, co nám přinese, ale věříme, že Pán Bůh o nás ví a je nám nablízku. A myslím, že to slovo, které kdysi napsal autor epištoly Židům se k tomu dnešnímu večeru hodí: **Mějte pohled upřený na Ježíše**. Když jsem přemýšlel nad tím, co je v této výzvě obsaženo, myslel jsem na 4 věci:

1. Připomínej si Boží jednání ve tvém životě

Izraelci si připomínali okamžiky, kdy s nimi Hospodin nějakým způsobem jednal tak, že na tom místě obvykle postavili oltář. Abraham postavil Hospodinu oltář na hoře Mórija, kde místo Izáka obětoval berana a která se dnes ztotožňuje s místem na chrámové hoře v Jeruzalémě (Gen. 22,9). Mojžíš postavil oltář v Refidím po vítězství nad Amálekem (Ex. 17,15)

A když Izraelci přešli Jordán a vstoupili do zaslíbené země, tu úplně první věc, kterou udělali bylo, že z řečiště Jordánu vynesli dvanáct kamenů, ze kterých vystavěli památník. A Jozue říká: „**Až se v budoucnu budou vaši synové vyptávat svých otců: ‚Co je to za kameny?‘, seznamte své syny s tímto: Izrael přešel tento Jordán po suchu. Hospodin, váš Bůh, vysušil před vámi vody Jordánu, dokud jste nepřešli, jako to učinil Hospodin, váš Bůh, s Rákosovým mořem, které před vámi vysušil, dokud jste nepřešli, aby poznaly všechny národy země, jak mocná je ruka Hospodinova, a abyste se báli Hospodina, svého Boha, po všechny dny.**“ (Joz. 4,21-24)

Ten památník měl vyjadřovat tři věci:

- Měl být připomínkou jejich zkušenosti s Božím jednáním.
- Měl sloužit jako základ pro sdílení víry s jejich dětmi.
- A měl Izraelitům připomínat naplnění Božích zaslíbení, protože se to stalo desátého dne prvního měsíce, právě v den, kdy přesně před 40 lety vyšli z Egypta.

Všichni máme ve svém životě památníky. Nejsou postavené z kamenů z Jordánu, ale tvoří je naše vzpomínky. Jsou to vzpomínky na místa, které jsou spojené s naší cestou víry. Já nemůžu nemyslet na tento sborový dům a na náš kostel, kde jsem už

od mala mohl slyšet evangelium. Kde jsem chodil do mládeže, kde jsme měli svatbu a kam jsme přinesli k požehnání naše děti. Prožil jsem tu prakticky celý život. Je to pro mě vzácné místo. A určitě i vy byste řekli něco podobného.

Jsou lidé, které jsme mohli potkat, a kteří nám vydali svoje svědectví a byli příkladem pro naši víru. Je důležité si je připomínat a děkovat za to, že si je Bůh v našem životě použil.

A máme vzpomínky na to, jak nás Bůh provázel v našem životě a jak nás chránil. Jak nás provedl situacemi, kdy jsme si nevěděli rady.

Bůh dává pokyn Jozuovi, aby postavil památník, aby si Izraelci pokaždé když se na něho podívají uvědomili, že nepřekročili Jordán kvůli svým vlastním schopnostem, šikovnosti nebo síle, ale díky Boží milosti. Tak je to i s námi. A je důležité si připomínat Boží vedení v našem životě, protože Bůh je věrný a jestliže s námi jednal v minulosti, bude s námi jednat i v budoucnu.

2. Odpust'

Ale lidé umí stavět i jiné pomníky. Na své cestě životem sbírají na různých místech kameny, na kterých jsou napsány slova jako například „křivda“, „hořkost“, „zklamání“, „hněv“, „zranění“, „zlé slovo“, a další a další věci. Je mnoho takových lidí, kteří si neustále připomínají negativní zážitky z minulosti a nedokážou se od toho osvobodit.

A určitě i my bychom mohli vzpomínat na situace ve kterých nám někdo ukřivdil. A v církvi, kde spolu žijeme roky jsou ideální podmínky pro podobnou sbírku kamenů. Jsme jenom lidé, a i když to třeba není náš záměr, snadno se nám podaří někomu šlápnout na kuří oko. A když někdy chceme prosadit svůj názor, kolikrát jdou ohledy stranou.

To je druhá věc, která znamená mít pohled upřený na Ježíše. Pán Ježíš nás vede k tomu, abychom dokázali odložit všechny křivdy, výhrady a soudy. Proto je tak důležité odpuštění. Jinak je to jako balvan, který neseme na zádech a nemůžeme se hnout z místa. Odpuštění není jenom nějaký pojem, slovo. **Odpuštění nám dává možnost nového začátku, narovnání vztahů, zasypání příkopů a zboření hradeb, které nás dělí.**

3. Buď vděčný

Třetí věc je: **Buď vděčný.** Když apoštol Pavel píše do Filip, píše z vězení. Je připoutaný k římské stráži. Neví, co s ním bude. To mu ale nebrání, aby v úvodu epistolety nenapsal:

„Děkuji Bohu svému při každé vzpomínce na vás a v každé modlitbě za vás všechny s radostí prosím; jsem vděčen za vaši účast na díle evangelia od prvního dne až doposud a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.“ Zachovává si postoj vděčnosti i v těžké situaci.

Máme spoustu starostí, které musíme řešit. Jsou věci, které nás zaměstnávají a znervózňují, zvláště ty, které jsou mimo naši kontrolu. A naše starosti mají tendenci překrýt věci, za které můžeme být vděční.

V roce 1988 srazil polského železničního dělníka Jana Grzebskeho vlak. Přežil to, ale jenom taktak, zůstal v kómatu a probral se z něho po 19 letech. V okamžiku, kdy utrpěl úraz, bylo Polsko komunistické, maso na příděl, v obchodech prázdné regály a na benzínových pumpách fronty. Když se probral, objevilo se mu před očima úplně jiné Polsko. Řekl: „Teď vidím lidi v ulicích s mobilními telefony, v obchodech je tolik zboží, že se mi z toho točí hlava. Ale divím se tomu, že všichni ti lidé, kteří spěchají po ulicích se svými mobilními telefony si pořád na něco stěžují.“ Když se Grzebski probral z kómatu, ocitl se v době, kdy Polsko mělo svobodu, všeho bylo dostatek a lidé měli možnosti o jakých se jim dřív ani nesnilo. Přesto ale spokojení nebyli. Zapomněli na to, jaké to bylo dřív a vnímali jenom svoje současné starosti.

Jsou věci, za které můžeme být vděční, my je ale nevnímáme, protože si je neuvědomujeme. Když přemýšlíme nad tím, za co bychom měli vyjádřit svoji vděčnost, co bychom řekli? Většina z nás asi bude děkovat za svoji rodinu a přátele. Děkujeme za náš domov, za naši práci. Možná budeme děkovat za církve a její svědectví o Ježíši. Pokud jsme zdraví, asi budeme děkovat i za to, zvlášť pokud jsme třeba nedávno prošli nějakou nemocí.

Pisatel epístoly Židům nás ale vede k tomu, abychom neztráceli z očí Ježíše. Přišel pro nás na tento svět. Obětoval se za nás. On je ten, kdo zaslíbil, že bude s námi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Volá nás, abychom k němu přinášeli svoje starosti a trápení a nabízí nám svoje odpočinutí. Ujišťuje nás o svojí lásce. Jde před námi a vede naši víru od počátku až do cíle.

Máme za co být vděční. A mít pohled upřený na Ježíše znamená: Zachovej si postoj vděčnosti za to, co Ježíš pro tebe udělal.

4. Nedej se odradit

A ještě na jednu věc jsem musel myslet: Příkladem člověka, který měl svůj pohled upřený na Ježíše je i Petr. Vystoupí z loďky a jde po hladině. Dokud má před očima Ježíše, není žádný problém. Jakmile ale ztratí svoji soustředěnost, jakmile začne vnímat vlny a vítr kolem, začne se topit. Přestože je Ježíš na dosah ruky, Petr jeho blízkost nedokáže vnímat a málem to s ním špatně skončí.

Před 1500 lety nechal římský císař Honorius vybudovat v italské Ravenně pro svou milovanou sestru hrobku. Byla postavena ve tvaru kříže, klenutý strop je vyzdobený mozaikou s indigově modrou oblohou, posetou hvězdami. Ústředním motivem výzdoby je vyobrazení Ježíše jako dobrého pastýře, obklopeného ovce v nádherném smaragdově zeleném háji. Jedná se o mauzoleum Gally Placidie. Označuje se za „nejranější a nejlépe dochovanou mozaikovou památku“. Ale když návštěvníci vejdou dovnitř, jsou často zklamaní. Mauzoleum má malá okénka a dovnitř proniká jenom minimum světla. Jedna z umělecky nejdokonalejších mozaik zobrazující dobrého Pastýře v hvězdném ráji je skrytá ve tmě.

Pokud se ale návštěvníci hned zklamaně otočí a odejdou, přijdou o mimořádný zážitek. U zdi je totiž kovová pokladnička, a pokud do ní někdo vhodí minci, naráz se rozsvítí reflektory, které na několik vteřin osvětlí mozaiku. Jeden návštěvník popsal

svůj zážitek následujícími slovy: „Na kratičký okamžik, nejkratší z okamžiků – oko nemá čas to všechno pojmout a jen hledá – se ta monotónní temnota nad vámi promění v hvězdnou oblohu, tmavě modrou kopuli s obrovskými mihotajícími se hvězdami, které se zdají být překvapivě blízko. „Aaaách“, ozve se zdola a potom světlo zhasne a zase je tma temnější než předtím.“

Reflektory se znovu a znovu nečekaně rozsvěcují a zářivé světlo se střídá s různě dlouhými intervaly tmy. Při každém novém záblesku oči návštěvníků zachytí nové detaily mozaiky: Jeleny pijící z pramenů, girlandy z ovoce a listí, Ježíše něžně vztahujícího ruku k ovcím, ovce, které se dívají na svého Pastýře. Jiný návštěvník řekl: „V životě jsem neviděl něco tak nádherného. Do očí se mi draly slzy.“

Na základě tohoto zážitku někdo napsal: Ke křesťanské víře přicházejí mnozí podobně s velkým očekáváním jako turisté do mauzolea v Ravenně. Slyšeli příběhy o radosti a záchraně, o tom, jak Bůh jedná v životech lidí a odpovídá na jejich modlitby. A pak přijdou do starobylých prostor křesťanství a jsou zklamaní. Kde je to světlo? Kde je ta krása? Naše srdce hledají Boha, dobrotu, krásu, spravedlnost a pokoj, které Bůh dává, ale Bůh často zůstává skrytý ve stínu zlého světa.

Podobně to můžeme vnímat i my. Žijeme v církvi a může se nám zdát, že se hodně liší od obrazu té krásné nevěsty vyzdobené pro svého ženicha, jak nám ji představuje apoštol Jan v knize Zjevení. Přicházíme do církve, a čekáme, že se setkáme s vstřícností, porozuměním a láskou. Že budeme svědky Božího jednání. Že nás Duch svatý bude skrze slovo Boží oslovovat, inspirovat a povzbuzovat. A při povrchním pohledu můžeme nabyt dojmu, že v církvi nic z toho není. Že církev není zdaleka tak krásná, jak by být měla a jsme z toho zklamaní. Návštěvníci se tlačí, občas nám někdo šlápne na nohu a ani se neobtěžuje se omluvit, občas nám někdo dýchá za krk, baví se svým sousedem a ruší nás a vlastně nic až tak zajímavého v ní není k vidění. A někdy máme chuť se přestat mačkat, otočit se a vrátit se na denní světlo a čerstvý vzduch.

Ale čas od času můžeme zahlédnout něco krásného. Poznáme, že se s námi něco děje. Že s námi Bůh jedná a mluví k nám. Uvědomíme si Boží slávu. A někdy prožijeme okamžik, kdy máme v očích slzy.

A to je čtvrtá věc: Mít pohled upřený na Ježíše znamená nedat se odradit. Nenechat si ničím zakrýt Boží slávu. Zůstat citlivý na hlas Božího Ducha. A trpělivě čekat na to až nám Pán znovu dá zahlédnout něco z té své krásy.

Bratři a sestry, rok 2021 je téměř za námi a začne nový rok 2022. Nevíme, co nám přinese. Můžeme ale spoléhat na to, že jsme v Boží dlani a že bez Jeho vědomí nám ani vlas z hlavy nepadne. A tak:

- 1. Připomínej si Boží jednání ve tvém životě**
- 2. Odpusť**
- 3. Buď vděčný**
- 4. Nenechej se odradit**

A neztrácejme z očí Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.
Amen.